

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Sk 2, 1 – 13

Text: 2 Tim 3, 15 – 17

Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.

Včera i dnes si připomínáme památku významných kazatelů evangelia. Konstantin a Metoděj, stejně jako Mistr Jan Hus měli jedno společné. Základem jejich víry bylo Písmo svaté. Jeho kralický překlad do češtiny letos slaví 400. let od svého vydání.

Když slovanští věrozvěstové přišli na Moravu, bylo už v té době u nás křesťanství přítomno díky misionářům z východofranského království, ale kníže Rostislav se bál německého politického vlivu, který byl s náboženstvím úzce spjat. Proto si přál vlastní církevní učitele, kteří by navíc vyučovali lid víře jeho vlastní řečí. Přestože v té době byla církev již velmi prohlodaná vším světským neřádstvím, spory a intrikami, evangelium samo zůstalo čisté a jasné. Ale nedostávalo se v této podobě k lidem. Bylo pro lidi nesrozumitelné. Církev nemluvila k lidem jejich vlastní řečí. To je jako dneska. Evangelium, ta dobrá a osvobodivá zpráva pro člověka, zůstává i po dvou tisících letech tím nejdůležitějším, co člověk potřebuje slyšet. Ale jako církev to asi neumíme srozumitelně sdělit. I když dnes kážeme česky, lidé nám nerozumí. A nebudou nám rozumět, dokud se našeho kázání nezmocní Duch svatý a nezpůsobí ten zázrak porozumění, jaký prožili první posluchači o letnicích v Jeruzalémě. V knize skutků apoštolských o tom čteme: Apoštolové byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit jinými jazyky. Lidé byli ohromeni a divili se: Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje? Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči? Bratři a sestry, úkolem vás, Kristovy církve, je najít společnou řeč s tímto světem. Né se zavřít do kostelů a tam si provozovat to své náboženství, které je pro ty, co jsou venku, něčím naprosto nepochopitelným. Je krásné, když církev uchovává vzácnou tradici evangelia, že vzpomíná na své duchovní otce, na misionáře a reformátory. Ale jejich odkaz budeme cítit jen tehdy, když budeme dbát na to, aby naše svědectví bylo vždy aktuální a srozumitelné současnému člověku. Evangelium nesmí být cítit zatuchlinou. Je krásné, že se můžeme scházet v tomto tolerančním kostele ve skanzenu. Ale církev není skanzen. Církev je společenství lidí, kteří spolu sdílejí víru, která je nese. Nadčasovou víru v Ježíše Krista. Dokud ale naše náboženské obřady, naše víra a zbožnost budou připomínat latinskou mši, které nikdo nerozumí, tak církev nebude plnit své základní poslání, a to je přinášet evangelium tomuto světu. Řečeno česky, přinášet lidem do života radostnou zprávu – do té naší věčně nespokojené, unáříkané a ufnukané společnosti. Nabídnou lidem místo, kde mohou spochínout a být ode všeho svobodní. Kde si nemusejí na nic hrát. Kde mohou najít opravdovou radost. Někteří lidé mají i naši vinou velmi zkreslené představy o společenství církve. Mají svoji vlastní představu o církvi, o křesťanech, i o farářích. Vědí přesně: církev má vypadat starobyle, zachmuřeně, má být pěkně zalezlá v kostele, má být spolkem pobožných babiček a farář má být směšně důstojný starý pán se staromódními názory. Tak to někteří lidé přímo očekávají a chtějí, protože pak nás mohou snáze odmítnout a říci, že to není nic pro ně. Podle světských lidí máme být takoví, jaké jsou jejich předsudky o církvi, aby se jim potvrdilo, že církev už je tu zbytečná. Ale tam, kde církev taková není, když mluví současnou řečí, je svobodná a živá, tak to některé lidi přirozeně dráždí a rozčiluje.

Cyrlometodějské výročí je tedy pro nás výzvou, abychom i v dnešní době činili kroky, kterým bychom zpřístupnili evangelium českému člověku. Tehdy v devátém století to byla zvláštní výsada, jakou věrozvěstové pro Slované vymohli - že Boží slovo bylo zvěstováno způsobem, kterému lidé rozuměli. Mohli tak k Písmu svatému získat důvěrnější vztah, což se potom pozitivně odrazilo v české reformaci, která dala lidem bibli do rukou. Jednota bratrská pak učila už i děti od malicka číst a znát Bibli. Položila tak vztah k Písmu za základ zbožnosti, a tato skutečnost neodmyslitelně patří k našemu duchovnímu dědictví.

Prakticky z toho žijeme dodnes. V tomto týdnu jsem se účastnil dětského tábora, který každoročně pořádá střítežský evangelický sbor. Všechny ty naše dětské tábory jsou důsledně založeny na práci s bibli. Jde o to, aby děti poznaly Písmo svaté a získaly k němu důvěrný vztah. Je to součást sborové misie. Velmi jsem se natrápil s tím, abych přetlumočil evangelium do dětské řeči. Dá to víc práce než kázat dospělým. Ale stojí to za tu námahu. Je důležité, jakou roli hraje Bible i v našich rodinách. Zda leží zaprášená v knihovně, jakoby zahalená nedotknutelnou posvátností nebo je takřikajíc předmětem denní potřeby. Je to odpovědnost křesťanských rodičů, jaký vztah k Písmu svatému předávají svým dětem. Čím je pro nás Bible? Jen vzácnou kulturní památkou nebo se nám stává živým slovem Božím, z něhož čerpáme životní modrost? Je pro nás sbírkou nesplnitelných ideálů nebo má co říci do našeho praktického života?

V 2. listu Timoteovi jsme četli: „Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.“ Ti z vás, kdo jste prošli v dětství nějakou náboženskou výukou, konfirmačním cvičením, kde jste se učili znát Písmo svaté, jste si možná tehdy říkali, k čemu nám to bude? Proč potřebuji znát Bibli? V životě je stejně všechno jinak! A mnozí skutečně to, co se v dětství

naučili, později odvrhli jako nepotřebné a zastaralé. Ale podívejme se, co nám ten text říká o znalosti Písma. Tam je totiž napsáno, k čemu nám to je: „Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše.“ Všimněte si, že je tam řečeno: „...která ti MOHOU dát moudrost...“ - ne že znalost Bible automaticky znamená mít moudrost. Ale můžeš tu moudrost z Písma získat vírou v Krista Ježíše. Buď v nás Písmo svaté vzbudí víru, anebo jsme ho četli zbytečně. Protože bez víry se ta moudrost ke spasení jeví lidem jako čiré bláznovství. Apoštol Pavel to říká: „Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží.“ A tak se ani nesmíme divit, že nám lidé nerozumí. „Přirozený člověk“, říká apoštol, „nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem.“ Písmo samo o sobě je mrtvá litera. Proto je nutné Bibli číst vždy s prosbou o Ducha svatého, který je jakýmsi dekodérem Božího slova. Protože on jej do Bible zakódoval. Apoštol Pavel říká: „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha“. To je základní předpoklad, s nímž je třeba přistupovat k Bibli. Bible se nám teprve z moci Ducha svatého stává slovem Božím. To se neděje automaticky. To předpokládá, že k Bibli přistupujeme s vírou, že to, co je v ní psáno, nese v sobě rukopis Ducha svatého. Že to, co máme v Bibli, není náhodnou snůškou lidských názorů a domněnek, nýbrž jak samo Písmo svědčí: „z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha.“ (2P1,21). Kdo považuje Písmo jen za pouhé lidské dílo, může sice také číst Bibli s jakýmsi užitkem, ale Písmo pro něj nebude reprezentovat autoritu, která stojí nad člověkem. Jestliže za slovy Bible nevidíme autoritu Boží, pak nebudeme chápat, proč si Písmo činí takový nárok na to, abychom se mu podřizovali a brali s vážností to, co říká.

Nuže, co nám Bible říká s autoritou Božího slova? Apoštol to podrobně vypisuje. Čteme, že Písmo je dobré k „učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.“

Slyšíme tu čtyři účely Božího slova: 1) učení, tedy to co věříme a vyznáváme, 2) usvědčování - tedy funkce jakéhosi zrcadla pro náš život, 3) náprava - tedy potřeba pokání a obrácení; a 4) výchova ve spravedlnosti - tedy praktický život křesťana. Z uvedeného vidíme, že funkce Písma svatého je v křesťanském životě a v životě církve nezastupitelná. Proto máme Bibli v takové úctě a vážnosti a skrze ni budujeme svůj vztah k Bohu i k lidem kolem nás. Církev je věrná Kristu potud, pokud se odvolává na Písmo svaté a dovolává se jeho autority. To je odkaz, který nám velmi zřetelně zanechal Mistr Jan.

Závěrem budiž řečeno: Konstantin a Metoděj nám přinesli srozumitelnou zvěst Písma. V témže Duchu i Mistr Jan Hus vybízel církev k opětovnému návratu k Písmu. Oba svátky, které včera a dnes slavíme, nám tak připomínají, že náš křesťanský život se odvíjí od svědectví Bible. Neboť Písmo nás uvádí na cestu víry, dává nám návod k plnému životu, svou autoritou nás zavazuje k poslušnosti našeho Pána a vyzývá nás k předávání evangelia našim dětem a všem kolem nás. Moudrý je ten, kdo slyší Boží slovo a plní je.

Modlitba: *Náš Pane a Spasiteli, Ježíši Kriste, děkujeme ti za svědectví Písmem, která svědčí o tobě. Dej, ať bereme Boží slovo vážně a toužíme po něm, jako po duchovním mléku, kterým bychom rostli. Prosíme tě, ať tvé slovo v nás mocně působí a vykoná to, k čemu bylo posláno. Dej, ať se radostně podřizujeme tvé vůli, jak ji poznáváme z Bible. Amen.*